

Μέλος της Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας (EFA)
Μέλος της Ομοσπονδιακής Ένωσης των Ευρωπαϊκών Εθνотήτων (FUEN)
ΣΤ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ 11 ΤΚ 53100 – ΦΛΩΡΙΝΑ /LERIN
ΤΗΛ. 23850 46548 www.florina.org e-mail: rainbow@florina.org

Info N. 14

Φεβρουάριος 2004 – Μάρτιος 2004

**ΣΥΝΕΔΡΙΟ «ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 30 ΜΑΙΟΥ 2004
KONGRESS NA “VINOZITO”
SOLUN 30 MAJ 2004**

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 2004

**«ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ»
ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΛΟΙ ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ.
ΨΗΦΙΣΤΕ**

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ – ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

«Ίδρυση Νέου Ευρωπαϊκού Πολιτικού Κόμματος»

Δελτίο Τύπου - 01 04 2004

Στις 25-26 Μαρτίου αντιπροσωπεία του Ουράνιου Τόξου συμμετείχε στις εργασίες της προγραμματισμένης Συνδιάσκεψης της Ευρωπαϊκής Κοινοβουλευτικής Ομάδας Ευρωπαϊκή Ελεύθερη Συμμαχία που πραγματοποιήθηκε στην Βαρκελώνη.

Στα πλαίσια της διαμόρφωσης του νέου πολιτικού σκηνικού στην μελλοντική Ενωμένη Ευρώπη και στην προοπτική της υιοθέτησης του Ευρωπαϊκού Συντάγματος το κύριο θέμα της Συνδιάσκεψης ήταν η δημιουργία ενιαίου πολιτικού φορέα ο οποίος θα εκφράζει τις απόψεις των μελών της Ομάδας ως ενιαία, συγκροτημένη πολιτική έκφραση σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Στην Συνδιάσκεψη αποφασίσθηκε η ίδρυση Ευρωπαϊκού Κόμματος με κοινές αρχές και κοινό πολιτικό Μανιφέστο.

Το καινούργιο Ευρωπαϊκό Κόμμα ιδρύθηκε από τα μέλη που αποτελούσαν την

Ευρωπαϊκή Ομάδα στο Ευρωκοινοβούλιο με την επωνυμία «**Ευρωπαϊκή Ελεύθερη Συμμαχία**» και ύστερα από απόφαση της Συνδιάσκεψης αποφασιστικέ να υιοθετηθεί ως ονομασία του κόμματος η ίδια δηλαδή η ονομασία «Ευρωπαϊκή Ελεύθερη Συμμαχία».

Η ιδρυτική διακήρυξη υπογράφηκε στις 26 Μαρτίου από τους εκπροσώπους των παρακάτω κομμάτων έτσι όπως αυτά αναφέρονται στις χώρες από τις οποίες προέρχονται.

Bloque Nacionalista Galego
Chunta Aragonesista
Esquerra Republicana de Catalunya
Eusko Alkartasuna
Fryske Nasjonale Partij
Libertà Emiliana-Nazione Emilia
Liga Fronte Veneto
Ligue Savoisiene
Lithuanian Polish People's Party
Mebbyon Kernow
Mouvement Région Savoie
Partei der Deutschsprachigen Belgier
Partido Andalucista
Partit Occitan
Partito Sardo d'Azione
Partitu di a Nazione Corsa
Plaid Cymru-the Party of Wales
Ouranio Tokso -Rainbow-Vinozhito
Scottish National Part,
Silesian Autonomy Movement
Slovenska Skupnost Spirit
Union Démocratique Bretonne
Union du Peuple Alsacien
Union für Südtirol
Union Valdôtaine
Unitat Catalana

Μέλη παρατηρητές είναι τα παρακάτω κόμματα:

Hungarian Federalist Party
Moravian Democratic Party
Partido Nacionalista Vasco,
Partit Socialista de Mallorca i Menorca-Entesa Nacionalista,
Transilvanian Party

Ανάμεσα στα θέματα που συζητήθηκαν στην Συνδιάσκεψη ήταν επίσης οι εκλογές για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον ερχόμενο Ιούνιο η νέα οικονομική κατάσταση και οι απαιτήσεις μετά την ίδρυση του πολιτικού φορέα και οι αιτήσεις των νέων μελών.

Η αντιπροσωπεία του Ουράνιου Τόξου παρουσίασε την κατάσταση στην Ελλάδα, όσο αφορά τα πολιτικά πράγματα μετά τις εκλογές, αλλά και ύστερα από τα γεγονότα της αναβολής του Συνεδρίου του κόμματος σε συνδυασμό με τη θέση της Μακεδονικής Μειονότητας στην Ελλάδα.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 243/2003

Αριθμός κατάθεσης αίτησης 78/25-6-2003
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΦΛΩΡΙΝΑΣ
Διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου, Πρωτοδίκη, που ορίστηκε από την Πρόεδρο Πρωτοδικών του Πρωτοδικείου Φλώρινας και από την Γραμματέα Δέσποινα Μήσσια.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στη Φλώρινα την 25η Σεπτεμβρίου 2003 για να δικάσει την από 24-7-2003 αίτηση, με Αντικείμενο την αναγνώριση σωματείου.

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) Πέτρου Δήμτση του Κυριάκου, 2) Ιωάννη Γκότση του Αθανασίου, 3) Παναγιώτη Αναστασιάδη του Ιωάννη, 4) Γεωργίας Πετροπούλου του Αλέξανδρου, 5) Ελευθέριου Μάντζα του Βασιλείου, 6) Πέτρου Βασιλείαδη του Μιχαήλ και 7) Ηλία Δαφόπουλου Του Γεωργίου, απάντων κατοίκων Φλώρινας, ως μελών της προσωρινής διοίκησης του υπό αναγνώριση σωματείου με την επωνυμία «ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ», που εδρεύει στη Φλώρινα, εκ των οποίων, οι μεν πρώτος, δεύτερος, πέμπτος και έβδομος των αιτούντων παραστάθηκαν δια, οι δε λοιποί μετά, του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Ανδρέα Ιωάννου (Δ.Σ. Φλώρινας), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υποθέσεως ο πληρεξούσιος δικηγόρος των Αιτούντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις που κατέθεσε.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 11 της από 4-11-1950 Συμβάσεως της Ρώμης «δια την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών», η οποία κυρώθηκε με το ν.δ. 53/74 «παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερία του συνέρχεσθαι ειρηνικώς και εις την ελευθερία συνεταιρισμού συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος ιδρύσεως μετ' άλλων συνδικάτων και προσχωρήσεως εις συνδικάτα

επί σκοπό προαπίσεως των συμφερόντων του. Η άσκηση των δικαιωμάτων τούτων δεν επιτρέπεται να υπαχθεί σε έτερους περιορισμούς πέραν των υπό του νόμου προβλεπομένων και αποτελούντων αναγκαία μέτρα εν δημοκρατική κοινωνία, δια την εθνική ασφάλεια, την δημόσια ασφάλεια ή την προστασία των δικαιωμάτων και των ελευθεριών τρίτων». Από τη διάταξη αυτή, η οποία σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εθνικού δικαίου και υπερισχύει κάθε αντίθετης διάταξης νόμου, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 78 επ. και 12 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος, συνάγεται ότι η σωματειακή ελευθερία, ήτοι το δικαίωμα των πολιτών να συνιστούν μη κερδοσκοπικά σωματεία ή να είναι μέλη τούτων, μπορεί να περιορισθεί, με τη μορφή της μη αναγνώρισης με δικαστική απόφαση, εκτός από άλλες περιπτώσεις, και όταν ο σκοπός του σωματείου αντίκειται στη δημόσια τάξη, υπό την έννοια ότι η μη αναγνώριση για τους λόγους αυτούς, επιβάλλεται σε μία δημοκρατική κοινωνία ως αναγκαίο μέτρο και αποτελεί επιτακτική ανάγκη για την εξυπηρέτηση της εθνικής ή δημόσιας ασφάλειας (ΑΠ 1530/2000 ΕλλΔνη 42/441). Στην προκείμενη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτησή τους οι αιτούντες ζητούν να αναγνωρισθεί και να εγγραφεί στο δημόσιο βιβλίο σωματείων που τηρείται στο Δικαστήριο αυτό, το υπό σύσταση σωματείο με την επωνυμία «ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ», εδρεύει στη Φλώρινα. Η υπό κρίση αίτηση αρμόδια και παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθρα 739, 740 επ. και 787 ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που προαναφέρθηκαν. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσία, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από την με αρ. 13608/14-7-2003 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Φλώρινας Ζαχαρίας Χρυσανθίδου, που προσκομίζουν και επικαλούνται οι αιτούντες, αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης με σημείωση για τον προσδιορισμό της δικασίμου, επιδόθηκε νομότυπα προς τον Εισαγγελέα Φλώρινας, του οποίου διατάχθηκε η κλήτευση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 748 ΚΠολΔ.

Οι αιτούντες νομότυπα, σύμφωνα με το άρθρο 79 ΑΚ προσκομίζουν τα ακόλουθα έγγραφα: 1) το από 19-6-2003 πρακτικό ίδρυσης του σωματείου, που υπογράφεται σύμφωνα με το νόμο από τα 94 ιδρυτικά μέλη, καθώς και πίνακα των μελών της προσωρινής διοίκησής του, που επιλέχθηκαν από τους ιδρυτές του, 2) το από 19-6-2003 καταστατικό του υπό σύσταση σωματείου, που αποτελείται από 25 άρθρα, φέρει χρονολογία, υπογράφεται νόμιμα από τα ιδρυτικά του μέλη και περιέχει όλα τα στοιχεία που προβλέπονται με ποινή ακυρότητας από τη διάταξη του άρθρου 80 ΑΚ. Περαιτέρω, ο σκοπός του σωματείου κατά το καταστατικό του, μεταξύ άλλων, είναι: η διάσωση και διάδοση του Μακεδονικού πολιτισμού η διατήρηση και καλλιέργεια της Μακεδονικής γλώσσας – MACEDONCKI. Από την ως άνω όμως ασαφή διατύπωση του καταστατικού, προκαλείται σύγχυση αναφορικά με τη σωματειακή δράση. Ειδικότερα, με την προσδιοριστική του προς διάδοση πολιτισμού λέξη «Μακεδονικός», παρουσιάζεται ο τελευταίος ως ιδιαίτερος και αυτοτελής, έτσι ώστε δεν καθίσταται σαφές, εάν η χρήση του όρου γίνεται με την ιστορική του έννοια και δη ως ενός αναπόσπαστου τμήματος του ελληνικού πολιτισμού με τις κατά τόπο ιδιαιτερότητές του, ή με τη γεωγραφική του έννοια, οπότε και δεν προσδιορίζεται, σε ποιο τμήμα της ευρύτερης περιοχής της Μακεδονίας αναφέρεται, όπως το εδαφικό καθεστώς της διαμορφώθηκε, μετά τους βαλκανικούς πολέμους. Η ασάφεια αυτή, όχι μόνο δεν αίρεται από την επωνυμία του σωματείου, που εμμένει στην αδιάκριτη χρήση αυτού του όρου, αλλά επιτείνεται και από τη σύνδεση του πολιτισμού αυτού με μία ανύπαρκτη γλώσσα, που φέρεται ως «Μακεδονική», παρότι στο γεωγραφικό διαμέρισμα της Μακεδονίας ομιλείται η ελληνική γλώσσα, με εξαίρεση ένα μικρό

μέρος του πληθυσμού, που ομιλεί παράλληλα ένα σλαβικό κατά βάση ιδίωμα. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η προκαλούμενη, από την γενική αναφορά στους όρους Μακεδονία – ικος, αδιακρίτως γεωγραφικής ή ιστορικής σημασίας, σύγχυση, τόσο στα κράτη με τα οποία θα συναλλαχθεί το σωματείο, ενόψει της πραγμάτωσης του σκοπού του μέσω διαβημάτων και συνεργασιών με αυτά, όσο και στους ενδιαφερόμενους να συμμετάσχουν αποδεχόμενοι το σκοπό αυτό, ενέχει άμεσο κίνδυνο για τη δημόσια τάξη, επιπροσθέτως δε, δίνει το έναυσμα προς εκμετάλλευση, από εξωτερικούς παράγοντες που κατά καιρούς προσπάθησαν ανεπιτυχώς, για τη δημιουργία ιστορικά ανύπαρκτου «μακεδονικού έθνους». Πρέπει, επομένως, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στην αρχή της παρούσας, η υπό κρίση αίτηση να απορριφθεί.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αίτηση.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στη Φλώρινα την 19η Δεκεμβρίου 2003.

Η ΠΡΩΤΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για τη δημοσίευση)

(ΥΠΟΓΡΑΦΗ)

(ΥΠΟΓΡΑΦΗ)

Μετά την απόφαση του Πρωτοδικείου Φλώρινας η οποία έρχεται σε αντίθεση με την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων το προσωρινό Δ.Σ. της Στέγης ενημέρωσε την αρμόδια Επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης και βρίσκεται σε επαφή μαζί της για τις περαιτέρω ενέργειες.

Παραθέτουμε το σχόλιο της Ελληνικής Ένωσης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου για το παραπάνω θέμα.

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Υ Π Ο Υ

Το Δ.Σ. της Ελληνικής Ένωσης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου σε συνεδρίαση της 13ης Φεβρουαρίου 2004 εξέδωσε την ακόλουθη ανακοίνωση :

Ένα ακόμη «δικαστικό λάθος»:

η μη αναγνώριση της Στέγης Μακεδονικού Πολιτισμού

Πρόσφατα, το Μονομελές Πρωτοδικείο Φλώρινας (απόφαση 243/19.12.2003) απέρριψε για δεύτερη φορά αίτηση εγγραφής του σωματείου με την επωνυμία «Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού» εξαιτίας της «σύγχυσης που προκαλείται αναφορικά με τη σωματειακή δράση του». Η σύγχυση που προκάλεσε στο δικαστήριο το όνομα του σωματείου οφείλεται στη μειονοτική ταυτότητα των ιδρυτικών του μελών και των καταστατικών του στόχων. Η σύγχυση αυτή, μάλιστα, παρέσυρε το δικαστήριο σε δικανικές εκτιμήσεις αναγόμενες σε εξωνομικά στοιχεία, τα οποία εμπίπτουν στο πεδίο έρευνας της ιστορικής γλωσσολογίας.

Δύναται όμως η “σύγχυση” αυτή να οδηγεί ένα δικαστήριο στην απόρριψη της αίτησης εγγραφής ενός σωματίου, όταν μάλιστα αυτό, ύστερα από μακροχρόνιους δικαστικούς αγώνες κατέληξε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και δικαιώθηκε; Στην απόφαση αυτή (Σιδηρόπουλος και λοιποί, 10.7.1998), το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έκρινε ότι η συνεταιριστική ελευθερία δεν μπορεί να περιοριστεί και μάλιστα προληπτικά με την αιτιολογία ότι μια μειονοτική ταυτότητα δεν υφίσταται ή ότι ενδέχεται να αποτελέσει κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια και τάξη. Η ελληνική κυβέρνηση είχε τότε διαβεβαιώσει το Συμβούλιο της Ευρώπης ότι η προηγούμενη περιπέτεια του σωματίου αυτού οφειλόταν σε «δικαστικό λάθος».

Η Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου θεωρεί ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου Φλώρινας είναι πρωτοφανής στα ελληνικά νομικά χρονικά: όχι διότι, για ακόμη μια φορά, προληπτικά καταστέλλει την ελευθερία συνεταιρισμού ελλήνων μειονοτικών με την επίκληση «άμεσου κινδύνου για τη δημόσια τάξη», αλλά διότι επανεξετάζει επί της ουσίας την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου του Στρασβούργου, καταστρατηγώντας έτσι την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας που η δικαιοδοσία του παρέχει, και επομένως το ελληνικό Σύνταγμα.

Η Ελλάδα σύρεται σε νέες πολιτικο-νομικές περιπέτειες, επειδή ένα τμήμα της ελληνικής δικαιοσύνης ζει ακόμη στο μακεδονικό του μεσαίωνα.

(Πληροφορίες 693 6916957 Δ. Χριστόπουλος, 6944452761 Γιάννης Κτιστάκης)

Για το Διοικητικό Συμβούλιο,

Ο πρόεδρος

Ο γενικός γραμματέας

Δημήτρης Χριστόπουλος

Γιάννης Κτιστάκης

Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου
Κριεζώτου 6, 10671 Αθήνα,
τηλ. 210 3626888

Εθνικισμός και Εθνικός Μύθος

του Συγγραφέα Δημήτρη Λιθοξόου

Κεντρικό πυρήνα της εθνικιστικής ιδεολογίας αποτελεί η ιδέα της ύπαρξης μίας αθάνατης κοινότητας: του έθνους.

Για τον εθνικισμό, το έθνος δεν είναι μόνο η σημερινή υπαρκτή και οργανωμένη κοινότητα γλώσσας, κουλτούρας, πολιτισμού και οικονομικής ζωής, η κρατικά συγκροτημένη ή η επιθυμούσα τη χωριστή κρατική συγκρότηση. Για τον εθνικισμό το έθνος ταξιδεύει μέσα στο χρόνο. Υπάρχει ένας “ιστορικός χώρος” εντός του οποίου πραγματοποιείται αυτό το ταξίδι και του οποίου τα όρια θεωρούνται ελαστικά και διευρυνόμενα.

Το έθνος λογίζεται σαν ένας ζωντανός οργανισμός. Η ζωή των επιμέρους φθαρτών κυττάρων – μελών του δεν έχει σημασία. Τα ίχνη των εθνών χάνονται στο παρελθόν και κατά προτίμηση (εκτός εάν αυτό δεν είναι δυνατόν) στη βαθιά αρχαιότητα. Ανεξάρτητα από τρόπους παραγωγής και διανομής του πλούτου, μορφές διακυβέρνησης και εναλλαγής πολιτισμών, η ουσία του έθνους, η “ψυχή του” παραμένει αναλλοίωτη.

Πάνω σε αυτή την ιδέα δομείται ο εθνικός μύθος. Τα υλικά του εθνικού μύθου βρίσκονται ή αναζητούνται στην ιστορία. Το οικοδόμημα πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο στέρεο. Οι αυθαίρετες ή και παράλογες ερμηνείες των γεγονότων, είναι βεβαίως προτιμότερες από τη χάλκευση των στοιχείων, καθώς παρουσιάζουν μεγαλύτερη αντοχή στις ιδεολογικές επιθέσεις των αντίπαλων εθνικισμών.

Οι ψηφίδες αυτού του μυθικού ψηφιδωτού συναρμολογούνται μέσα στο διάβα του χρόνου από τους εθνικιστές διανοούμενους. Ανάμεσά τους υπάρχουν οι μεγάλοι δημιουργοί, οι εμπνευσμένοι αφηγητές, οι πρωτομάστορες.

Κάθε έθνος έχει τους δικούς του Παπαρηγόπουλους. Κοντά τους βρίσκονται οι επιδέξιοι τεχνίτες οι καλύτεροι των ειδικών, οι γλωσσολόγοι, λαογράφοι, ανθρωπολόγοι, αρχαιολόγοι, ιστορικοί: ο Χατζιδάκης, ο Πολίτης, ο Κουγέας, ο Ανδριώτης, ο Κυριακίδης, ο Κούμαρης, ο Ζακυθινός, ο Τριανταφυλλίδης...

Κι ακολουθούν οι φανατικοί και συνήθως ημιμαθείς ερασιτέχνες “λόγιοι πατριώτες”, οι γραφικές φιγούρες του πνευματικού επαρχιωτισμού: στρατιές δασκάλων, παπάδων, δικηγόρων, αξιωματικών, πολιτευτών και δημοσιογράφων.

Κάθε έθνος έχει τους δικούς του κρατικούς λειτουργούς, τους επαγγελματίες αναπαραγωγούς και συντηρητές του εθνικού μύθου. Αυτούς που τρέφουν και τρέφονται από τον εθνικισμό. Τους Παπαθεμελήδες, Μάρτηδες, Μέρτζους, Καργάκους, Βακαλόπουλους, Χριστόδουλους.

Η ιστορία που γράφεται με αυτό τον τρόπο είναι ένας μεγάλος μύθος. Περιγράφει τα κατορθώματα των προγόνων και τις νίκες τους επί των εχθρών. Η ύπαρξη των εχθρικών κρατών, τα οποία περικυκλώνουν και επιβουλεύονται το “δικό μας” έθνος, είναι το κεντρικό στοιχείο του μύθου.

Η εθνική ιστορία αποτελεί τη διδακτέα ύλη του εκπαιδευτικού συστήματος και το σύνολο σχεδόν της ιστορικής βιβλιογραφίας. Με αυτή διαπαιδαγωγούνται οι νεώτερες γενεές και συμφιλιώνονται με τους γεννήτορες. Η αρχαϊκή λατρεία των προγόνων μετασηματίζεται στις μοντέρνες κοινωνίες σε εθνική ιστορία, σε εθνικό δηλαδή μύθο, που συγκινεί, γοητεύει, διδάσκει και παροτρύνει. Το βάρος της εθνικής κληρονομιάς θέτει έτσι τη σύγχρονη κοινότητα μπροστά σε νέα καθήκοντα. Αυτή, όπως και κάθε μέλος της, αποδεχόμενη την εθνική ιστορία, οφείλει πλέον ένα χρέος προς τους νεκρούς. Είναι θέμα τιμής να σταθείς αντάξιος αυτής της κληρονομιάς και να οδεύσεις προς τη θυσία.

Η εθνική συνείδηση αποτελεί καθαρά ζήτημα ιδεολογίας. Για την απόδειξη του ισχυρισμού, ας αναλογιστούμε πως η μεγάλη πλειοψηφία των υπηκόων του ελληνικού κράτους, που από τον ένα ή και από τους δύο γονείς δεν είναι παλιοελλαδίτες ή προσφυγικής καταγωγής Ρωμιοί, σε όλους τους πιθανούς συνδυασμούς που αυτό μπορεί να συμβεί (: γάμοι με Αρβανίτες, Μακεδόνες, Βλάχους, Καραμανλήδες, Αρμένιους, ή σπανιότερα με Τσιγγάνους ή Εβραίους), μετά από την υποχρεωτική εννιάχρονη σχολική εκπαίδευση, αισθάνονται περήφανοι που είναι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων.

Ο εθνικισμός αποτελεί μια καθολική ιδεολογία που προσφέρει μία συλλογική ταυτότητα. Σαν ιδεολογία, μέσα στην ιστορία της ανθρωπότητας, είναι πρόσφατη και πρωτοεμφανίζεται στα τέλη του 18ου αιώνα. Αποτελεί την ιδεολογία της αστικής

τάξης μετά την πτώση των αυτοκρατοριών, την ιδεολογία των σύγχρονων αστικών κρατών.

Η λόγια επεξεργασία και η ανάδειξη μέσω των μηχανισμών του κράτους μιας διαλέκτου ή ενός ιδιώματος, σε επίσημη γλώσσα, υπήρξε αναγκαία τόσο για την αποτελεσματική λειτουργία της αγοράς όσο και για την πολιτική ενοποίηση.

Οι κοινωνικές ανισότητες θεωρούνται λάθη, παρεκτροπές ή προσωρινές παρενθέσεις. Τα μέλη της κοινότητας παρέρχονται, αλλά το πνεύμα της συλλογικότητας παραμένει. Η θυσίες αποκτούν νόημα προκειμένου το έθνος να εκσυγχρονιστεί και να ανταγωνιστεί από καλύτερη θέση τα άλλα έθνη. Η πολιτική διχόνοια θεωρείται εθνικό μειονέκτημα, που οδηγεί συνήθως σε καταστροφές. Το έθνος ενωμένο μπορεί να μεγαλουργήσει.

Η ελληνική ιστορία ταυτίζεται με τον ελληνικό εθνικό μύθο. Οι σημερινοί Έλληνες υπήκοοι θεωρούνται απόγονοι των πολιτών των αρχαίων ελληνικών πόλεων. Ο νεκροθάφτης του Ελληνισμού, το ορθόδοξο Βυζάντιο, εμφανίζεται ως ο συνεχιστής του αρχαίου ελληνικού πνεύματος και το νεοελληνικό κράτος σαν κληρονόμος της παρουσίας των νεκρών.

Αν κάτι δεν έχει σχέση με την επίσημη ελληνική ιστορία, είναι τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν κατά το παρελθόν σε αυτό το γεωγραφικό χώρο.

Το ίδιο βέβαια που συμβαίνει στην Ελλάδα, για να μιλήσουμε για τους γείτονες, παρατηρείται αναμφίβολα σε όλες τις βαλκανικές χώρες. Το ίδιο ακριβώς πλαίσιο, η ίδια ιδεολογία: το ταξίδι στο παρελθόν, η διεκδίκηση του ιστορικού χώρου, η κατασκευή τίτλων ιδιοκτησίας, η διαμάχη για την κληρονομιά των νεκρών. Παρόμοιοι εθνικοί μύθοι περιγράφονται στα σχολικά εγχειρίδια των γειτόνων. Μεγάλες ιδέες, αλτρωτικές κραυγές, κρατικές προπαγάνδες.

Το πρόσωπο του εθνικισμού σε τελευταία ανάλυση είναι το ίδιο παντού. Και αυτό φαίνεται καθαρά όταν κοιτάζουμε τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζει τον αντίπαλο μέσα στο γήπεδο του. Τις σχέσεις δηλαδή του κυρίαρχου κρατικού εθνικισμού με τις εθνικές μειονότητες που βρίσκονται εντός των συνόρων.

Η ενσωμάτωση του ατόμου στην κοινωνία δεν είναι αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησης του, αλλά μια βίαιη διαδικασία που ξεκινάει με τη γέννηση του. Οι προσωπικές επιλογές είναι σε μεγάλο βαθμό προκαθορισμένες κι ανεξάρτητες από τη θέληση του. Οι όροι της υλικής ζωής θέτουν το πλαίσιο.

Η εθνική συνείδηση, παρά τις ρητορικές διακηρύξεις, δεν είναι εντέλει ζήτημα αυτοκαθορισμού, αλλά ένας αναπόφευκτος ετεροκαθορισμός σε σχέση με μια κοινωνία που ξέρει να περιθωριοποιεί.

Τα σημερινά κρατικά σύνορα στη χερσόνησο του Αίμου είναι προϊόν δύο βαλκανικών και δύο παγκοσμίων πολέμων. Οι επιθυμίες των γηγενών πληθυσμών δεν λήφθηκαν υπόψη. Κανένα δημοψήφισμα δεν πραγματοποιήθηκε σχετικά με τις επιλογές των αλλοφώνων. Τα εκάστοτε ισχυρότερα κράτη έπαιρναν κάποιες επαρχίες από τους ηττημένους γείτονες, που καταδοκούσαν για τη ρεβάνς.

Οι μειονότητες εδώ και δεκαετίες αποτελούν το μήλο της Έριδος μεταξύ των εθνικισμών. Η πρόταση των βαλκανικών κρατών προς τις μειονότητες ήταν παντού η ίδια: καθεστώς στρατιωτικής κατοχής μέχρι την ολοκληρωτική ενσωμάτωση ή αναγκαστική προσφυγιά. Η υπεράσπιση των μειονοτικών δικαιωμάτων θεωρήθηκε εθνική προδοσία.

Ο εθνικισμός χαρακτηρίζεται από το ψέμα και την υποκρισία. Έχει δύο πρόσωπα και διατηρεί ζωντανό το φαρισαϊκό πνεύμα. Η συστηματική κριτική στον εθνικισμό και η φθορά της ψυχής του, δηλαδή του εθνικού μύθου, δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε η κατάθεση της πρότασης για την υπέρβαση των συνόρων και τη δημιουργία μιας ενιαίας πολυπολιτισμικής Ευρώπης, να μη φαντάζει σαν ουτοπία. □

Σχόλιο αναφορικά με το διάγγελμα του Προέδρου του ελληνοκυπριακού τομέα της Κύπρου

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ

Το περιεχόμενο του διαγγέλματος του κυρίου Παπαδόπουλου, προέδρου του ελληνοκυπριακού τομέα της Κύπρου, όντας εν αρμονία με τις δηλώσεις τόσο του κυρίου Λυσαρίδη όσο και του αρχιεπισκόπου της κυπριακής εκκλησίας, αποτέλεσε μια πράξη η οποία θεωρούμε ότι δεν συμβάλει στην ειρήνευση της περιοχής μας.

Σε ότι αφορά το ιδεολογικό πιστεύω του κυρίου Παπαδόπουλου αρχίζουμε να πιστεύουμε ότι αυτό παρουσιάζει κάποιες ομοιότητες με το ιδεολογικό πιστεύω του κυρίου Λυσαρίδη.

Ο κύριος Λυσαρίδης όντας ο ίδιος ηγέτης μιας παράνομης παραστρατιωτικής ομάδας, παρά το ότι ήταν ιατρός και μάλιστα θεράπων ιατρός του προέδρου Μακαρίου, το 1963 συνεργάστηκε στρατιωτικά με τις επίσης ένοπλες παραστρατιωτικές ομάδες του Γεωργιάτση και του Σαμψών, προσπαθώντας να δώσει λύση στο κυπριακό, λύση την οποία έβλεπε μέσα από την τακτική της γενοκτονίας του άμαχου τουρκοκυπριακού πληθυσμού.

Το ευτύχημα για τον Λυσαρίδη ήταν ότι τότε δεν υπήρχε το διεθνές δικαστήριο, οπότε και θα διέτρεχε τον κίνδυνο να εκδοθεί, μαζί με τους Γεωργιάτση και Σαμψών, στη Χάγη, όπου θα ήταν υποχρεωμένοι να απολογηθούν για τις πράξεις τους.

Ο κύριος Παπαδόπουλος ενώ πριν από το διάγγελμά είχε ανακοινώσει στον ελληνοκυπριακό λαό ότι σκοπός του ήταν να αναπτύξει έντιμα και διεξοδικά τις συνέπειες ενός ναι ή ενός όχι αναφορικά με το σχέδιο Ανάν, κατά την εκφώνηση του διαγγέλματός του περιορίστηκε στο να υποστηρίξει το γιατί οι ελληνοκύπριοι θα έπρεπε να το καταψηφίσουν.

Το παράξενο είναι ότι ο κύριος Πρόεδρος μετά την εκτενή απαρίθμηση των, κατά την γνώμη του, αρνητικών σημείων του σχεδίου Ανάν ανέφερε ως μόνο θετικό σημείο του σχεδίου την συμβολή του στο να γίνει η Κύπρος την 1η Μαΐου 2004 πλήρες μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ο κύριος πρόεδρος προσέθεσε ότι η ανακήρυξη της Κύπρου ως πλήρους μέλους της Ε.Ε θα της δίνει την δυνατότητα να εξαναγκάσει την Τουρκία, με τι άλλο παρά με το βέτο της, να γίνει πιο υποχωρητική απέναντι στις απαιτήσεις των Ελληνοκυπρίων, εάν θέλει και αυτή να γίνει μέλος της Ε.Ε.

Στο τέλος της τηλεοπτικής του εμφάνισης ο κύριος πρόεδρος απευθύνθηκε, με δάκρυα σχεδόν στα μάτια, προς τους Τουρκοκύπριους συμπατριώτες του και τους διαβεβαίωσε ότι η πίεση που θα ασκήσει η Κύπρος εναντίον της Τουρκίας, μέσω της Ε.Ε, θα γίνει μόνο και μόνο για το δικό τους το συμφέρον.

Η σεξπηρική αυτή παράσταση του κυρίου προέδρου αποτέλεσε την κορωνίδα του θεατρικού του ταλέντου.

Όσον αφορά στο περιεχόμενο των αντιρρήσεων του ο κύριος πρόεδρος θεώρησε ως αρνητικό σημείο εκείνο το σημείο του σχεδίου Ανάν βάσει του οποίου θα επέστρεφε στα μέρη του ένα μικρό μόνο ποσοστό Ελληνοκύπριων προσφύγων.

Ο κύριος πρόεδρος παρέλειψε να αναφέρει ότι σε μια πιο ευνοϊκή, για τους Ελληνοκύπριους πρόσφυγες, επίλυση του θέματος, εάν οι Τουρκοκύπριοι πρόσφυγες θα επέστρεφαν στους «θύλακες», όπου έζησαν εγκλωβισμένοι και δυστυχείς για έντεκα χρόνια, στερούμενοι ακόμα και τα στοιχειώδη μέσα για την επιβίωσή τους.

Το δυστύχημα είναι ότι στο παρελθόν η Ευρωπαϊκή Ένωση, εξυπηρετώντας σκοπιμότητες παρέβλεψε τα ανθρώπινα δικαιώματα της Τουρκοκυπριακής κοινότητας, και τις αρνητικές επιπτώσεις στην προοπτική επανένωσης του νησιού, ενέκρινε στο Ελσίνκι μια απόφαση βάσει της οποίας η Κύπρος θα μπορούσε να γίνει μέλος της Ε.Ε έστω και εάν προηγουμένως δεν είχε λυθεί η ελληνοτουρκική διαμάχη.

Βέβαια στην απόφαση αυτή υπογραμμίζονταν ότι η επίλυση του προβλήματος πριν από την 1η Μαΐου 2004 είναι ιδιαίτερα επιθυμητή .

Η φιλοσοφία αυτή των Ευρωπαίων έχει ως βάση τον δυτικό ορθολογισμό θεωρώντας ότι η είσοδος του νησιού στην Ε.Ε θα αποτελούσε μια ιστορική ευκαιρία επίλυσης της διένεξης, με βάση έντιμους συμβιβασμούς και αλληλοσεβασμό.

Δυστυχώς η πραγματικότητα των Βαλκανίων ή της μέσης Ανατολής μας διδάσκει το αντίθετο. Είναι ανεπίτρεπτο για την Ευρωπαϊκή Ένωση να καταδικάζει τον τουρκοκυπριακό λαό στο εμπάργκο που του επέβαλαν οι εθνικιστές Κύπριοι του νότου.

Σε περίπτωση κατά την οποίαν ο ελληνοκυπριακός λαός θα απαντήσει αρνητικά στο σχέδιο Αναν, πράγμα βεβαίως που αποτελεί δικαίωμα του, τότε θα πρέπει να υιοθετηθεί η πρόταση του Έλληνα πολιτικού κυρίου Μάνου, ότι η τουρκική Βόρεια Κύπρος θα πρέπει να αναγνωρισθεί ως ανεξάρτητο κράτος και όπως και η ελληνική Νότια Κύπρος να γίνει και αυτή μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

<p style="text-align: center;">Ανοικτή Επιστολή προς τον Κύριο Prodi και προς τους 620 Ευρωβουλευτές.</p>

Dr Georgios Nakratzas
Chest-physician, Writer
Postbox 50573
54013 Thessaloniki
Greece
E-Mail: g.nakratzas@wxs.nl

Προς τον Κύριο Prodi &
Προς τους 620 Ευρωβουλευτές

Θεσσαλονίκη 25 Αυγούστου 2001

Αξιότιμε Κύριε Prodi, Αξιότιμα Μέλη του Ευρωκοινοβουλίου,

Επειδή στο άμεσο μέλλον οι συζητήσεις σχετικά με την είσοδο της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα εντατικοποιηθούν, ως Έλληνας υποστηρικτής των δικαιωμάτων των Μειονοτήτων στον ελληνόφωνο χώρο, θεώρησα σκόπιμο όπως αποταθώ σε σας, αναφερόμενος στην συμπεριφορά της Ελληνοκυπριακής πλειοψηφίας απέναντι στην Τουρκοκυπριακή Μειονότητα το 1963.

Στον διεθνή τύπο το έτος 1974 αναφέρεται ως η απαρχή των προβλημάτων της Κυπριακής Δημοκρατίας. Πράγματι το 1974 αποτέλεσε την ημερομηνία της

στρατιωτικής επέμβασης των δικτατόρων της Ελλάδας στην Κύπρο με σκοπό την δολοφονία του πρόεδρου της, Αρχιεπισκόπου Μακαρίου.

Η ελληνική αυτή παρανομία αποτέλεσε και την αφορμή για την άμεση στρατιωτική επέμβαση της Τουρκίας στην Κύπρο, υπό την ιδιότητά της σαν τρίτης εγγυήτριας δύναμης.

Η Κυπριακή Δημοκρατία αντλεί και σήμερα ακόμα την νομιμότητά της από την συνθήκη της Γενεύης υπογραφείσα το 1959, τα πολιτικά της όμως προβλήματα χρονολογούνται από το 1963.

Ο πρόεδρος της Κύπρου Αρχιεπίσκοπος Μακάριος παραβίασε το 1963 την συνθήκη της Γενεύης, προσπαθώντας με στρατιωτική βία να καταργήσει 13 άρθρα του Κυπριακού Συντάγματος, αφαιρώντας με τον τρόπο αυτό όλα σχεδόν τα δικαιώματά της Τουρκοκυπριακής Μειονότητας, όπως αυτά είχαν καθοριστεί το 1959.

Στην συνέχεια οι Τουρκοκύπριοι υποχρεώθηκαν να ζήσουν αποκλεισμένοι επί 11 χρόνια σε 4 θύλακες, οι οποίοι αποτελούσαν το 4,86% του κυπριακού εδάφους. Το 1974 οι Τουρκοκύπριοι, μετά την στρατιωτική επέμβαση της Τουρκίας, μεταφέρθηκαν στον βόρειο τομέα του νησιού.

Για λεπτομέρειες, σχετικά με τα γεγονότα του 1963, σας παραπέμπω στο παρακάτω άρθρο μου, που δημοσιεύθηκε το 1999 σε μια μικρή εφημερίδα των Αθηνών.

Κατά την προσωπική μου γνώμη θα αποτελούσε τραγικό λάθος τυχόν αποδοχή της Δημοκρατίας της Κύπρου ως μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χωρίς να προηγηθεί οριστική λύση του πολιτικού της προβλήματος με συναίνεση της Τουρκοκυπριακής Μειονότητας.

Τυχόν αναβολή της οριστικής επίλυσης του κυπριακού προβλήματος για την περίοδο μετά την είσοδο της νήσου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, θα αποτελέσει καταστρατήγηση των δικαιωμάτων της Τουρκοκυπριακής Μειονότητας, οδηγώντας σε μια κατάσταση που κατά κάποιο τρόπο θα μπορεί να συγκριθεί με αυτήν που επικρατεί σήμερα στην Βοσνία-Ερζεγοβίνη.

Ο Dr. Νακρατζάς Γεώργιος είναι Σύμβουλος της Ελεύθερης Ευρωπαϊκής Συμμαχίας E.F.A. στο Ευρωκοινοβούλιο για τα μειονοτικά θέματα στα Βαλκάνια.

ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Γιώργος Δούδος
Δικηγόρος Θεσσαλονίκης

e-mail: george_doudos@hotmail.com

Ο εθνικισμός, που κατά τους χρόνους της εμφάνισής του, 18^{ος}-19^{ος} αιώνας, υπήρξε ένα ιδιαίτερα αποτελεσματικό εργαλείο στα χέρια των αστών επαναστατών και συνετέλεσε στην αναδιάταξη του πολιτικού χάρτη της Ευρώπης και της Αμερικής. Συνέβαλε αποφασιστικά στην απεξάρτηση λαών με κοινή εθνική συνείδηση, από την εξουσία αλλογενών μοναρχών. Κατέστησε ασταθή τα θεμέλια των πολυεθνικών αυτοκρατοριών, που διακυβερνούσαν πλήθη λαών απολυταρχικά, με αποτέλεσμα κατ' αρχάς τη συρρίκνωσή τους και στη συνέχεια τη διάλυσή τους και την ανάδειξη εθνικών κρατών, σύμφωνα με την αρχή των εθνοτήτων.

Παρόλη τη θετική συνεισφορά του εθνικισμού, ως πολιτικής ιδεολογίας, στην προώθηση πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων προς την κατεύθυνση αναγνώρισης της ελευθερίας και των λοιπών δικαιωμάτων του ατόμου και του πολίτη, ως θεμελιωδών προτεραιοτήτων της αστικής δημοκρατίας, δεν διατήρησε την ικμάδα του εμπρός στη δοκιμασία του χρόνου. Πολύ σύντομα εμφανίσθηκαν μεταλλαγές και μεταπτώσεις του εθνικισμού αλλοτριωτικής φύσης, που κατ' ουσία κατέστησαν αυτή την ιδεολογία σ' ένα επικίνδυνο και στείρο σκοταδισμό.

Ο εθνικισμός μορφοποιήθηκε σ' ένα κάτοπτρο, όπου επάνω προβλήθηκαν γιγαντωμένα, σε αγελαία μέτρα, όλα τα αρνητικά στοιχεία που μπορεί να εκδηλώσει ένας άνθρωπος απέναντι στους όμοιούς του.

Η ιδεολογία του εθνικισμού ενθάρρυνε την καλλιέργεια της συλλογικής υπεροψίας, της ομαδικής εγωπάθειας και του αυτιστικού ναρκισσισμού σε υπερατομικό επίπεδο. Το έθνος απέκτησε αυτόνομη ύπαρξη σε σχέση με το λαό ενός κράτους. Θα μπορούσε να προσδιορισθεί ως μια φαντασική οντότητα μυθικής υφής, απόλυτης και αδιαμφισβήτητης ιερότητας, χρωμαμένο από μια απροσδιόριστη μούρα με μια μοναδική αποστολή, που το ξεχωρίζει από άλλα έθνη και το καθιστά υπέρτερο κάθε λαού, που κατοικεί σε τούτη τη γη.

Η απόσταση μεταξύ εθνικισμού και ρατσισμού συνήθως είναι δυσδιάκριτη και συχνά οι δύο τάσεις συγχέονται μεταξύ τους. Είναι ανάγκη, αν οι Έλληνες και οι Ελληνίδες επιθυμούμε να καθαρθούμε επί τέλους από κάποιες έμμονες ιδέες που μας διακατέχουν, να παραδεχτούμε, ότι και στην Ελλάδα έρπει σε απροσδιόριστο αριθμό Ελλήνων και Ελληνίδων η ιδέα, πως το ελληνικό έθνος είναι «ανάδελφο», περιβάλλεται από φανερούς αλλά και δυσδιάκριτους εχθρούς, οπωσδήποτε καταχθόνιους, που επιδιώκουν από αιώνες ακατάπαυστα να μας αφανίσουν....

Αποτέλεσμα όλων των συλλογικών διαστροφών, που εμφάνισε ο εθνικισμός ως παρακμιακή ιδεολογία πια, είναι ότι εκτρέφει την εκ προοιμίου καχυποψία μεταξύ διαφορετικών λαών και ιδίως γειτονικών, διεγείρει τα πλήθη υπέρ μιας ετοιμοπόλεμης εγρήγορης απέναντι σε υπαρκτούς και όλως υποτιθέμενους εχθρούς του έθνους και τάσσεται υπέρ των δυναμικών επεμβάσεων προς επίλυση διαφορών, αντί του διαλόγου και των διπλωματικών ελιγμών.

Μια αντιεθνικιστική πολιτική πρόταση, κατ' αρχήν καλείται να απομυθοποιήσει τόσο την φαντασική υπόσταση του έθνους, όσο και τις σκοταδιστικές προκαταλήψεις, που εκούσια και σκόπιμα καλλιεργούν και προπαγανδίζουν οι οπαδοί του εθνικισμού. Η ανθρώπινη ύπαρξη και μόνο, σε προσωπικό και συλλογικό επίπεδο, χωρίς επίθετα και άλλους προσδιορισμούς πρέπει να θεωρείται η κατ' εξοχήν αξία στο σύγχρονο κράτος δικαίου, χωρίς παρεκκλίσεις για οποιοδήποτε λόγο. Οι θεσμοί παιδείας οφείλουν να αποκαλύψουν την αλήθεια, ως προς παρωχημένους μύθους, που συντηρεί ο εθνικισμός ως δήθεν αξίες και να καλλιεργήσουν, μέσα από τα δεδομένα της επιστήμης, από τα διδάγματα της κοινής λογικής και προπάντων από τα διδάγματα της ιστορίας, έτσι όπως πράγματι έχει γραφτεί, χωρίς προκρούστειες παραμορφώσεις, να εμπλουτίσουν τις συνειδήσεις των ανθρώπων με την αλήθεια της ενότητας της ανθρωπότητας, την αξία της ειρήνης, της φιλίας και της συνεργασίας όλων των λαών και ιδίως των γειτονικών μεταξύ τους.

Μια αντιεθνικιστική πρόταση, όσο απευθύνεται στην εθνικά συμπαγή πλειοψηφία ενός λαού, άλλο τόσο έχει αποδέκτες και τις εθνικές μειονότητες, που συμβιώνουν με την πλειοψηφία στην κοινή πατρίδα.

Η προοπτική πολιτικής ενοποίησης της Ευρώπης, που ήδη είναι ορατή, δεν έχει καμία σχέση με την εκχυδαϊσμένη παγκοσμιοποίηση που επιχειρεί να επιβάλλει η ατλαντική υπερδύναμη ως *pan Americana* της νέας εποχής. Θεμελιώδης αρχή των διευρωπαϊκών θεσμών είναι η διαφύλαξη της ιδιοπροσωπίας κάθε λαού, η καλλιέργεια και η ανάπτυξη των γλωσσών της Ηπείρου, ακόμη κι εκείνων που ομιλούνται λιγότερα και γενικότερα, η θετική αποδοχή του πολυπολιτισμικού πλούτου μας. Η ευρωπαϊκή πολιτική προοπτική συνιστά αναίρεση του εθνικισμού και των διχαστικών τοξινών που ενσπείρει ανάμεσα στους λαούς, χωρίς όμως να αποδέχεται ένα μοντέλο μαζικής αλλοτρίωσης της ταυτότητας των επί μέρους ευρωπαϊκών εθνών και εθνοτήτων.

Παρόλα αυτά, δεν είναι υπόθεση, αλλά δυσάρεστη πραγματικότητα, πως υπάρχουν εθνικές μειονότητες στον ευρωπαϊκό χώρο, που ασκούν εθνικιστική πολιτική σε βάρος του κράτους όπου ζουν.

Στις περιπτώσεις που η εθνική μειονότητα είναι συγγενής φυλετικά, με λαό γειτονικού κράτους, όπως συνήθως συμβαίνει, η εθνικιστική στάση της μειονότητας εκδηλώνεται με την αποδοχή αλυτρωτικών θέσεων, που καλλιεργούνται από εθνικιστικούς κύκλους της γειτονικής χώρας, -η οποία συχνά, εντελώς ανιστόρητα, αυθαίρετα και αβάσιμα, θεωρείται ως η εθνική κοιτίδα της μειονότητας-. Κύκλοι μειονοτικοί, που πράγματι επηρεάζουν ή θέλουν να επηρεάσουν τη μειονότητα, υποθάλλουν, φανερά ή υπό λανθάνουσα μορφή, αποσχιστικές τάσεις περιοχών του κράτους, όπου ζει συμπαγής κατά το πλείστον μειονοτικός πληθυσμός και ένωσής τους με το γειτονικό κράτος.

Άλλη εκδήλωση εθνικιστικής πολιτικής εκ μέρους μιας εθνοτικής μειονότητας είναι η λειτουργία διάφορων ενδομειονοτικών μηχανισμών, που επιδιώκουν τον αποκλεισμό της μειονότητας από την ενσωμάτωσή της στη σύνολη εθνική κοινωνία και τη μη συμμετοχή της στις εξελίξεις της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής ζωής του τόπου.

Οι διάφοροι κομισάριοι, που επιθυμούν να ελέγχουν και να ποδηγετούν μειονοτικούς πληθυσμούς, γνωρίζουν πολύ καλά ότι μια μειονότητα περιθωριοποιημένη και αποκλεισμένη από τις εξελίξεις που συντελούνται στο κράτος που ζει, είναι αντικείμενο που με κατάλληλη διαχείριση μπορεί να χρησιμοποιείται ως παράγοντας αποσταθεροποίησης της συνοχής του εθνικού κοινωνικού ιστού μιας χώρας και όχι μόνο.

Κοντολογίς, η εθνική μειονότητα ασκεί εθνικιστική πολιτική σε βάρος του κράτους όπου ζει, εφόσον αφήνεται και χρησιμοποιείται ως εργαλείο άσκησης της εξωτερικής πολιτικής της γειτονικής χώρας, που καλείται καταχρηστικά, «μητέρα πατρίδα» της μειονότητας.

Στις 11 Νοεμβρίου 2003 είδε το φως της δημοσιότητας, περιορισμένα δυστυχώς, εξαιτίας της αγκύλωσης πλείστων νεοελληνικών εγκεφάλων, μια ανακοίνωση της Πολιτικής Γραμματείας του κόμματος «Ουράνιο Τόξο», με αφορμή συζήτηση στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, για τις προϋποθέσεις χορήγησης της μακεδονικής υπηκοότητας σε μέλη μακεδονικών μειονοτήτων όμορων κρατών. Αξίζει η παράθεση ορισμένων αποσπασμάτων αυτής της ανακοίνωσης.

«...Σε ότι αφορά το γενικότερο ζήτημα χορήγησης Μακεδονικής υπηκοότητας αυτό είναι αποκλειστικό δικαίωμα των αρμοδίων οργάνων και αρχών της γειτονικής μας χώρας όπως άλλωστε συμβαίνει με κάθε ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος και δεν μπορούμε να έχουμε λόγο.

Σε ότι αφορά όμως την μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα θα θέλουμε να επισημάνουμε ότι η οποιαδήποτε σκέψη ή πρόθεση για την χορήγηση μακεδονικής υπηκοότητας ή διαβατηρίου σε μέλη της που είναι πολίτες της Ελλάδος μας βρίσκει αντίθετους...

...Τα κράτη που φλερτάρουν με μεγαλοϊδεατικές αντιλήψεις θεωρούν τις μειονότητες εργαλεία για την άσκηση εξωτερικής πολιτικής ή μοχλούς πίεσης και εξυπηρέτησης των δικών τους εθνικιστικών-επεκτατικών επιδιώξεων σε γειτονικά κράτη....

...Οι πολίτες που ανήκουν σε εθνικές μειονότητες πρέπει να είναι ισότιμοι πολίτες στις χώρες στις οποίες κατοικούν. Η εθνική, γλωσσική, πολιτιστική ή θρησκευτική ταυτότητα μιας μειονότητας πρέπει να αναγνωρίζεται και να γίνεται σεβαστή από τις αρχές του κράτος στο οποίο κατοικεί. Άλλωστε υπάρχουν οι Διεθνείς Συνθήκες και Συμβάσεις ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια που αν τα κράτη τις τηρούν και εφαρμόζουν, τα δικαιώματα των μειονοτήτων όχι μόνο θα προστατεύονται αλλά οι ίδιες θα αποτελούν γέφυρες φιλίας και συνεργασίας ανάμεσα στα γειτονικά κράτη....».

Η ανακοίνωση του «Ουράνιου Τόξου» έχει ιδιαίτερη βαρύτητα και αξία. Το ελληνικό κράτος επιμένει να αρνείται, όχι μόνο να αναγνωρίσει την ύπαρξη μειονοτικών πολιτών του, μακεδονικής εθνικής συνείδησης, αρνείται να αναγνωρίσει την ύπαρξη σλαβικής μακεδονικής γλώσσας και κατ' επέκταση την ύπαρξη μιας πλούσιας λαϊκής κουλτούρας των εντόπιων σλαβο-Μακεδόνων.

Πολύ πρόσφατα δημοσιεύθηκε η απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Φλώρινας αριθ. 243/2003, με την οποία απορρίφθηκε σχετική αίτηση για την αναγνώριση σωματείου με την επωνυμία «Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού», όπου το δικαστήριο, μεταξύ των άλλων

αποφαίνεται, ότι η μακεδονική γλώσσα ή στη δική της γλωσσική εκφορά "Makedonski" είναι ανύπαρκτη!

Έχω τη γνώμη, ότι ο πολιτικός φορέας των Ελλήνων μειονοτικών Μακεδόνων, ιδίως με τις απόψεις που υποστήριξε στην προαναφερθείσα ανακοίνωση του αρμόδιου οργάνου του, προσέφερε στην ελληνική πολιτική ζωή, δείγμα γραφής και ήθους αντιεθνικιστικού προσανατολισμού, που θα όφειλαν γόνιμα και δημιουργικά να μιμηθούν πολιτικοί εκπρόσωποι και άλλων μειονοτήτων της χώρας (λ.χ. της τουρκικής στη Θράκη), αν θέλουν οι παρεμβάσεις τους στην πολιτική ζωή του τόπου να είναι θετικές και αξιόπιστες για το σύνολο του ελληνικού λαού. □

Ιανουάριος 2004

Ο συγγραφέας του παραπάνω άρθρου δεν είναι συνεργάτης του ΙΝΦΟ 3ΟΡΑ ούτε μέλος του Ουράνιου Τόξου. Το άρθρο διακινήθηκε ηλεκτρονικά στο δια-δίκτυο και το λάβαμε μέσω της Αντιεθνικιστικής Κίνησης.

